

[Arentoft]

nu er så godt inde i vores holdning til forsvaret, at han ikke kan være i tvivl om, hvor han har fremskridtspartiet. Men vi tigger ikke om at komme med i lukkede forhandlinger.

Jeg vil gerne stille et helt konkret spørgsmål til statsministeren og håber, at jeg får svar i løbet af debatten: hvorfor fremsætter regeringen ikke et forslag til en forsvarslov og lader forslaget få en ganske normal behandling i forsvarsudvalget og her i tinget, således at der kan fremsættes ændringsforslag osv., og således at det bliver folketinget, der vedtager en sådan forsvarslov? Hvad skal disse forhandlinger bag lukkede døre osv. til for? Hvorfor kan vi ikke behandle det på ganske normal vis? Denne afslutningsdebat skal berøre indenrigs- og udenrigspolitiske ting, og sikkerheds- og udenrigspolitikken har en så snæver sammenhæng, at det er nødvendigt at få disse ting frem. I vores udenrigspolitiske forhold kan vi simpelt hen ikke være bekendt at sige til vores allierede i NATO, at vi end ikke har kunnet tage os sammen til at få lavet en ordening for vores forsvar. Det kører vi over finansloven.

Derfor vil jeg gerne spørge statsministeren, om ikke det allerbedste var at fremsætte et lovforslag om forsvaret og derefter give det en ganske normal behandling her i tinget.

Ellemann-Jensen (V):

Luften er blevet renere, sagde statsministeren. Ja, ude i Danmark er den måske nok blevet renere. Herinde kunne vi godt ønske os lidt renere luft en gang imellem. Til gengæld over vi jo en beundringsværdig indsats til bevaring af truede arter.

Men altså ude i landet er luften blevet renere, cyklisterne har fået det bedre, og hvad det nu var, statsministeren trak frem. Både statsministeren og ordførerne for socialdemokratiet og de tre støttepartier kappedes jo i dag om at trække de positive sider frem ved den virkelighed, vi står i, og at skubbe de negative i baggrunden. Det er vel ikke unaturligt, at man falder for sådan en fristelse, men det er farligt, hvis der på den måde skabes forventninger i befolkningen, specielt forventninger til den økonomiske udvikling, som ikke kan indfries. Så bliver skuffelsen og frustrationen så meget desto større, når den triste virkelighed melder sig.

Det er ikke nok bare at være optimist og tro på, at optimismen vil skabe sine egne forudsætninger. Men det er da rigtigt, som det er blevet sagt, at konkurrenceevnen er blevet forbedret, og at industrieksporten er voksende. Det er der da ingen der vil prøve at bestride. Nej, vi burde tværtimod bruge det til at fortælle regeringen, at det altså nytter noget at skabe en bedre konkurrenceevne. Det farlige er, at denne udvikling af statsministeren bliver brugt som begrundelse for en kursændring i den økonomiske politik. Statsministeren sagde jo, at resultaterne i vores egen økonomi nu giver os mulighed for at lægge endnu større vægt på beskæftigelsespolitikken. Statsministeren mener åbenbart, at nu kan vi altså være lidt mindre bange for alle problemerne med udlandsgælden og så i stedet for interessere os noget mere for, hvordan vi på kortere sigt kan forbedre beskæftigelsen, uanset at dette, med den indsats, man foreslår, vil modvirke løsningen af beskæftigelsesproblemerne på længere sigt. Det er netop den form for økonomisk-politisk sikkakurs, som så mange gange har ødelagt bestræbelserne for at få en bedre samfundsøkonomisk balance.

Der er intet i den økonomiske situation i Danmark, der i dag retfærdiggør et sådant omsving. Selv om regeringen virkelig fik gennemført det langsigtede økonomiske handlingsprogram, som man taler så meget om, står vi over for voldsomt stigende udenlandske finansieringsbehov, og der er ikke i den politik, man fører, og som man vil videreføre med sit nye majforlig, noget, som lægger op til den kursændring i den økonomiske politik, regeringen taler om. Dette fremgår med al ønskelig tydelighed af den budgetredegerelse, vi fik i sidste uge. Her står der med rene ord, at forsøgene på at bremse væksten kraftigt op i de offentlige udgifter er slået fejl. Læs blot kapitlerne 2. og 4.1., der også meget direkte advarer imod forsøgene på at løse beskæftigelsesproblemerne ved bare at ansætte flere i den offentlige sektor. Også den seneste vurdering, vi har fået i går fra det økonomiske sekretariat, viser, at udviklingen ikke går, som man påstår. Det fremgår f.eks. af tabel 5, at sådan som man har tilrettelagt sin politik, stiger i disse år indtægterne i den offentlige sektor med 30 pct., samtidig med at udgifterne stiger med 50 pct. Så kan man selvfølgelig, som hr. Arne Mel-